

La cacera

No tinc costum de comentar en aquests papers l'actualitat política espanyola, d'una altra banda tan present als nostres diaris, ràdios i televisions, com si el que passa a Madrid, el que fan els polítics d'allà, les seues intrigues i reunions i maniobres i dinars i sopars, foren matèria tan important per a nosaltres. El problema, el mal o la desgràcia, és que no haurien d'importar-nos gens, però ens importen molt: ells són els qui manen, els qui ocupen el nostre imaginari amb els seus noms, cares i accions, els qui disposen dels nostres diners i, ai dolor, també dels nostres vots, i sobretot, en el cas dels valencians, els qui reben la submissió incondicional dels nostres polítics regionals i locals. L'actualitat política espanyola, aquests dies (deixant de banda les eleccions basques i gallegues, que també són més espanyoles que no sembla), és dominada per intrigues diverses no sé si del PP, dins el PP, amb el PP o fins i tot contra el PP, que comencen amb espies ineptes i barats seguint els passos d'uns altres càrrecs del mateix partit que els paga, cosa ben divertida i curiosa, i amb documents d'exposició flagrant que publiquen els diaris i que els afectats consideren com a prova no de les malifetes de què són víctimes o autors, sinó de maniobres d'adversaris externs, i així tot esdevé un embull o embolic on es perdria l'expert més expert, el guia més avesat a circular per laberints de clavegueres o l'explorador més audaç. De maniobres en la foscor, tots els partits en coneixen i en tenen, i el PSOE ha estat un camp privilegiat per a aquests moviments de traïdories a l'ombra: la memòria de Lerma, de Romero, de Pla no em podrà desmentir, si ens quedem amb els casos de casa. També la saben molt llarga, els amics del Partit Socialista, en matèria de pagaments amagats, comissions, o simples i purs robatoris als diners de pressupostos públics de tot ordre i espècie, i és bo que no ignoren ni obliden el seu passat proper d'escàndols i espectacles poc exemplars. Però açò que mostra ara la dreta espanyola, la de Madrid, la de València (que és la més espanyola de totes) i, si estiren el fil fins al final, segurament

Joan Francesc Mira

serà tot el partit sencer, açò és un espectacle inoblidable. I no solament inoblidable, sinó típic, espanyol típic, *typical Spanish*, tan típicament espanyol com típicament italià era i és tot el món de polítics mafiosos, de la Camorra, de Nàpols i de tota la

Campània, de Sicília, i d'on vostès vulguen buscar. Típicament espanyol amb personatges de cabells pastats amb brillantina, d'aquell individu amb bigot kaiserlà que es passejava per València fent figura de milhomes, home que valia per mil al costat del president Camps, de Rajoy, de consellers i de tothom que podia pagar fantasies amb diners abundants dels ciutadans. Una exhibició de nou-rics, de mal gust, de prepotència segura de la pròpia immunitat, una sensació de podridura, una pudor que empesta l'aire.

I amb tot això, damunt d'això i enmig d'això, faltava la cacera, el cap de setmana de matança del ministre de Justícia i del jutge famós, i d'alguns alts personatges del mateix entorn. La cacera d'un cap de setmana feliç en una finca andalusa, convidats pel secretari local del PP, una finca on supose que crien i engreixen els pobres animals que després el ministre i el jutge assassinen còmodament i sense esforç, per tal de relaxar-se al camp i a l'aire pur, això digué el responsable de la justícia espanyola, que afirma, a més, que té molt bona punteria. Per tal de relaxar-se, maten animals grossos indefensos captius, fan una alegre carnisseria relaxant amb cérvols i més bèsties innocents, domèstiques i fàcils, i després exhibeixen els efectes de l'esforç heroic, en forma de cadàvers arrengrerats per terra. Si vostès, tal com afirma el partit del govern, pensen que l'una cosa no té relació amb l'altra, que els espies, els estafadors, els lladres públics i els seus còmplices o beneficiaris polítics pertanyen a un ordre de coses, i els caçadors judicials a un altre, em sembla que no van ben orientats. L'ordre de coses és en el fons el mateix, i es diu Espanya, o més exactament Espanya típica. Pensar que, al País Valencià, prop del 90% dels ciutadans mantenen amb el seu vot aquest ordre em produeix una perplexitat inacabable.

“Per tal de relaxar-se, maten animals grossos indefensos captius, fan una alegre carnisseria relaxant amb cérvols i més bèsties innocents, domèstiques i fàcils, i després exhibeixen els efectes de l'esforç heroic, en forma de cadàvers arrengrerats per terra”